

V
P43

PERRO

Ş U A R N A T

DETIZDAT ÇK VLKSM ★ 1937

H | Karel
2-55a.

PERRO

2001

ŠUARNAT

DOREN RISUNKAT

KIÄNDI *Je. I. DUDKINA*

1198790 kр.
20.11.67

Vsesojuznoin Leninskoin
Kommunisticeskoin Nuorizon Sojuzan
Čentralnoi Komitetta

DETSKOIN LITERATURAN IZDATELJSTVA
Mosku ★ 1937 ★ Leningrada

Национальная
библиотека
Республики Карелия

1998

DOSKOLJNIKOILLA I NUOREMMILLA ŞKOLJNIKOILLA VAROIN

Täşşä knizkaşşä ollah
kaksi tiettäviä Perron şuar-
pua: „Ruşkie Şuarkane“ i
„Zoluşka“.

В этой книжке две из-
вестные сказки Перро:
„Красная Шапочка“ и „Зо-
лушка“.

RUŞKIE ŞUAPKANE

Iellä-eliässeh kyläşşä eli yksi naine. Oli hänellä pikkarane tyttöne. Naine oştъ hänellä ruşkien şuapkazen. Niin tyttözellä mielder ruşkiene şuapkane, što hiän nikonza händä ei heittäni. Kaikin niin i kucuttъh händä Ruşkie Şuapkane.

Yhen kerran muamoh paisto piirua-zen i şano:

— Käveliekkuo, Ruşkie Şuapkane, buabon luoh, şuata hänellä piiruane i padane voida da tiijuşşä, tervehyöllehgö on hiän.

Ruşkie Şuapkane şiinä-ze yleni toizeh kyläh, buabon luoh.

Aştuv hiän mecciä myötj, a vaştah hänellä Hukka. Himottav hukalla şyvvä

Ruškieda Şuapkastja, da ei ruohi, zentän şto läşşä hallon leikkuajat ruatt̄h. Ka hiän i kyzyv Ruškieda Şuapkazelda:

— Kunne şie aşşut, Ruşkie Şuapkane?

— Mie mänen buabon luoh,—şanov tyttöne.—Vien hänellä piiruazen da padazen voida.

— A edähänä-go eläv şivn buabo? —kyzyv Hukka.

— Ylen edähänä,—şanov hänellä vaştah Ruşkie Şuapkane.—Ka tuan mellicän taguana, mi nägyv ieşşä.

— Tiijät, midä,—şanov Hukka:—I mie lähen buabon luoh. Mie lähen tädä dorogua myötj, a şie mäne tuada dorogua myötj: kacahamma, ken meistä väliämme tulov!

Läksi Hukka mi on vägie hyppiämäh suamoi lyhyttä dorogua myötj, a Ruşkie Şuapkane läksi suamoi pitkiä dorogua myötj. Aştuossja hiän keräi oriehua, tavotteli liipukkazie, keräi kukkazie. Ei proidin tyttöne i puolda matua, kuin Hukka jo tuli buabon kojın luoh i rubei judavttamah:

— Tuk-tuk!

— Ken şielä?—kyzy buabo.

— Tämä mie olen, Ruşkie Şuapkane, tiän vunukkane,—vaştai Hukka vienozella iänellä:—mie toin şivla piiruazen da padazen voida.

Buabo veny postelissa läzijä. Iändä myötj hiän priimi Hukan Ruşkien Şuapkazen neicci i ravahtь:

— Rьftua nuorazeşta, ovi i avavduv.

Hukka rьftai nuorazeşta, ovi i avavdu. Luottuaci hiän buaboh i kerdah lainoi hänen. Şidä hiän şalbai oven, venyttiäci buabon postelilla i rubei vuottamah Ruşkieda Şuapkastja. Väliän hiän tuli i judahutaldь.

— Tuk-tuk!

— Ken şielä on?—kyzy Hukka.

Kuvluştahuoh gruboin hukan iänen, Ruşkie Şuapkane enzistä pölläştj, no duvmaiccov, şto buabolla naverno on piäcacka i vaştai:

Tämä mie olen, şivn vunukkane, Ruşkie Şuapkane. Tuon şivla piiruazen da padazen voida.

Hukka ravahtь:

— Rıftua nuorazeſta, ovi i avavduv.
Ruſkie Œuapkane rıftai nuorazeſta,
ovi avavdu.

Konza Ruſkie Œuapkane mäni per-
tih, Hukka kattuaci odjualalla suamoi
nenäh ſuat, ſtobı tyttöne häändä ei tun-
nuſtais, i ſanov.

— Œeizata voinke padane da piirua-
ne kunne-nibuitj i venyttiäce mivnke,
lebiäcellä dorogaſta.

Venyttiäci Ruſkie Œuapkane Hukalla
revnah i ſanov:

— Buabo, myttyöt ſivla ollah pität
kiät!

— Tämä, vunukkane, ſih varoin,
ſtobı paremmin ſilma kabuollja.

— Buabo, myttyöt ſivla ollah pität
korvat!

— Tämä, vunukkane, ſih varoin,
ſtobı paremmin ſilma kuvlla.

— Buabo, myttyöt ſivla on ſuvret
ſilmät!

— Tämä vunukkane, ſih varoin,
ſtobı paremmin ſilma nähä.

— Buabo, myttyöt ſivla ollah ſuv-
ret hambahat!

Tämä sil vartin stopa gyyvä

— Tämä sih varoin, ştobь şyvvä şilma! Näinke şanoinke Hukka luottuaci Ruşkieh Şuapkazeh i lainoi hänen.

Täh aigah kodizešta şiirьcci aşşuttьh hallon leikkuajat. Hyö kuvluşşettьh humizennan, hypättih kodizeh i tapettьh Hukan. Şidä leikattьh häneldä vacan, i şieldä viijittih Ruşkie Şuapkane i hänen buabo cieloit i koşkomatta.

ZOLUŞKA

Iellä—eliässeh eli yksi mieş. Kuoli häneldä naine i jäi hiän kahenkeşşa tyttärenke. Väliän hiän toizicci naicci i ottъ miehellä suamoi gordoin i cakan muaimalda naizen. Tämä naine oli leşki, i hänellä oli enzymäzeştä muzikaşta kakşi tytärdä. Nämä tyttäret ylen pohoditъh muamohoze.

Enzymäzistä ze päivistä ei rodnoi muamo rubei obiidimah tyttyö. Hiän pahoin şorittъ i şyötti tyttyö i käşki ruadua suamoi jygiedä ruaduo. Tyttö i latteida pyvhki, i aşteida pezi, i vuatteida stiraicci. Magai hiän cerdakalla, suamoi katokşen alla, lattъella, olgi podstilkalla. A hänen cikot elettiہ lämbi-

miissä, valgeissa komnatoissa i muatt̄h
şelgeillä, pehmeillä posteliioilla şulkuziin
odjualoin alla.

Ruavon loppehuoh, ravkka tyttöruk-
ka istuoci, toko, kaminalla revnah tuhka-
juaşşikan luoh. Zentän ei rodnoi mua-
mo i cikot nimitettih hänen Zoluşkakşi
(tuhka-hormiiksi zola).

Zoluşka tirpi kaikkie abevtandoida
i nikonza ei zualiecen tuatollah. Da vsjo-
rovno tuattoh ei ois ruven b̄ händä ku-
vndelomah, zentän şto varaji omua
cakkua naista.

Uhen kerran nuori korolevic luadi
bualan i priglassi kaikki bohata. Zo-
luşkan cikot niin-ze old̄h kucuttu.
Hyö ylen ihaşşutt̄h i ruvett̄h va-
ruştuacomah bualah. Tämä vielä enäm-
mäm Zoluşkalla lizäi ruaduo: hä-
nellä huomnekşeşta |yöh şuat pidi
cistie i utjuvzie cikkoloin kavno-
loida.

Kaikki nämä päivät koissa vain i
paginua oli, şto kavnoloih näh. Cikot
kaiken aijan pyöřttih zirkalon ieşşä,
valliten i panetellen platjoida.

— Mie,—şanov vanhemi cikko, —
lähen bualah proşvinke ruşkeissa bar-
hatnoiloissa platjoissa.

— A mie,—şano nuoremi,— panen
muşşan şulkuzen platjan kuldazinke ku-
kinke i brilliantovoin ozereljan.

Cikot kucuttъh Zoluşkan i ruvettъh
hänenke sovietaicciecomah, kuin heilä
paremmiin şuoriecie. Zoluşka ando heilä
hajukkahie soviettoida i äş predlozi cik-
koloilla şugie hiät, mih hyö radenieştъ
soglasiecettъh.

Konza Zoluşka şugi cikkoloida, hyö
şanottъh hänellä.

— A midä, Zoluşka, himottais-go i
şivla lähtie bualah?

— Oh, cikkozet, työ aivis nagratta
mivn piällä! Kunne jo mivla!

— Ha, ha, ha!— nagrettъh cikot.—Ka
ois бъ nagruo, kun Zoluşka i toveştah tu-
liis bualah omissa redukkehissa platjoissa.

Toine бъ näistä şanoista rьkkois бъ
heildä pricjoskat, no Zoluşka ei şiändyn
i ylen hyviin luadi heilä tukat.

Jällicekşi, cikot istuocettъh kariettah
i uijittъh.

Zoluška viikon kacco heilä jällesti,
a şidä rubei itkömäh.

Täh aigah tuli hänen vanha tjota.
A pidäv şanuo, şto tämä tjota oli dob-
roi volşebniça.

Volşebniça kyzy Zoluşkalda, mintän
hiän itköv.

— Mivla himottais бь... mivla бь
himottais...— şano Zoluška, no täşşä hiän
niin pavgui itkömäh, şto ei voinun
enämbi i şanua şanuo.

Şivla бь himottais männä bualah?—
kyzy volşebniça.

— Ulen himottais бь!—vaştai Zoluška.

— Hyvä!— şano volşebniça. — Kun
şie lienet hajukaş, mie radenieşть luajin,
midä şivla himottav. Mäne saduh i tuo
mivla тькva.

Zoluška şiinä ze läksi hyppiämäh
sadh, katkai suamoi şuvren тькvan,
myttyön vain voicci lövdiä i toi hänen
volşebniçalla.

Volşebniça dolbi тькvan i ozai hän-
dä omalla volşebnoilla pualikkazella.
ТЬкva srěadu ze luadieci şomakşi kul-
lituokşi karietakşi.

Şidä volşebniça kacahtь mşselovkah.
Şielä oli kuvzi eläviä hiirdä.

Volşebniça käški Zoluşkalla avata mşselovkan ovuon i jogo hiiryttä, kumbane şieldä kocahteli, ozuali omallah volşebnoilla pualikkazella, i hiiryt şiinä ze luadieci hyväkşi hebozekşi. Minuvtan älgeh hiirilöin neicci şeizottьh kuvzi ylen hyviä hiiren nävöstä hevostja.

Ei fatainun nyt vain kuvcerie.

— Vuotuakko, — şano Zoluška, — mie lähen kacahan ei-go ole krşselovkaşşa krşsua. Häneştä şie i luajit kuvcerin!

— Hyvä, — şano volşebniça, — tuo tänne krşselovka.

Zoluška toi krşselovkan; häneşşä issuttьh kolme şuvrda ylen şuvrda krşsua.

Volşebniça vallicci krşsan, kumbazella oldьh pitemmät usat, i, ozaten händä volşebnoilla pualikkazella, luadi hänen loziekşi, pitinke usьnke kuvceriksi.

Şidä hiän şano Zoluşkalla.

— Mäne saduh, pyvvä kuvzi cizilyşkiä i tuo hiät tänne.

Kuin vain Zoluška toi kuvzi cizilyş-

kiä, volşebniça luadi hiät kuvvekşi slugakşi. Slugat seicas ze şeizavvuttъh karietan taguah i şeizottъh niin, kuin buitto kaiken ijän tällä vain i zanimaiccietъh.

Luadihuoh nämä kaikki, volşebniça şano Zoluşkalla.

— Nu, ka şivla karietta, ştobъ ajua bualah. Olet go şie nyt ruadi?

— Ylen, ylen ruadi,—şano Zoluška.—No kuin mie lähen şinne näissä rebellyzissä i redukahissa platjoissa?

Volşebniça ozai Zoluškua omallah volşebnoilla pualikkazella, i şillä ze minuvtalla redukaş platja luadieci kavnehekşi kullašta i hobišta narjuadakşi. Şidä volşebniça ando Zoluşkalla hrustaljnoit başmakkazet.

Başmakkazih kengiecehyöh, Zoluška istuoci kariettah. Prostieciessja volşebniça pattъeştъ ylen pattъeştъ kăški hänellä ei jiahä bualah myöhemmä puolda yödä.

— Kün şie lienet şielä hotj yhen iijan minuvttazen,—şano hiän,—şivn lkarietta tuaş luadiecov tьkvakşi, hebo-

zet—hiirilöiksi, slugat—cizilyšköiksi, kuvceri — şuvrekşi kr̄bsakşi, a platja liev rebiellyn i redukaş, kuin i iellä.

Zoluška toivott̄ myöşt̄äcie bualaşta puoleh yöh şuat i malt̄etta ihaşşunnašta läksi bualah.

Konza Zoluška tuli dvorcah, korolevicalla şanott̄h, şto bualah tuli nikellä ei tiettäväne nuori prinçessa. Hiän läksi hyppiämäh Zoluškalla vaştah, avtto hänellä şolahtua karietašta i toi zualah.

Konza tuli Zoluška zualah, şielä lieni hillja; gostjat hyllättih karrannan, muz̄kantat hyllättih şoitannan: kaikin kacott̄h tiedämättömäh şomah tyttöh. Vain i kuvlu kaikkielda päin:

A voi-voi, min on kavnehune tyttö!
A voi-voi, min on hiän stroinoihune!

Kaikki naismiehet tarkald̄ kacott̄h hänen pricjoskua i platjua i reşşittih huomenekşi-ze luadie icciellä kavnet zen muozet, kuin ollah prinçessalla, kun vain şuannov lövdiä tämän ze muostja materjua i tämän ze hyvyzie muasteriloida.

Korolevic Zoluşkan issutt̄ icciellä revnah. Konza zavodiecett̄h tançut, hiän

priglassi Zoluşkan tañcuimah. Zoluşka niin hyviin tañcuicci, şto gostjat diivuidьh i voshişcaicciecettьh hänellä vielä enämmäldi.

Tañculoin jälgeh annettьh velikolepnoin ugoşcenjan, no korolevic i otteledan ei tädä ugoşcenjua: hiän vain kacco tiedämättömäh şomah tyttöh i duvmaicci vain häneh näh.

A Zoluşka istuoci omilla cikkoloilla revnah i ylen armahaştь heinke pagizi; hiän äşşen ugosti cikkoloida apeljsinalla i juablokalla, kumbazet ando hänellä korolevic.

Kerdah Zoluşka kuvluştь, cuasut zvo-nittьh yksitoista i kolme nellännettä cuasuo. Şilloin hiän kumarduaci kaikilla gostilla i mi on vägie läksi hyppiämäh.

Myöştьäcehyöh kodih, Zoluşka şano volşebniçalla şuvret passibot i lizäi, şto hänellä himottais i huomena lähtie bualah.

Şih aigah, kuin hiän şaneli volşebniçalla kaikkeh näh, midä nägi dvorçaşsa, bualašta myöştьäcettih cikot. Zoluşka läksi heilä avuamah ovie.

— Min viikkuon työ että tullun!— şano hiän, hieruon şilmie i haikotteliecien, kakuin buitto vašta jalgevdunnun. A muata hänellä sovsem ei tahottan.

— Kun şie oizit ollun tämän hyvyöşşä bualaşşä, — şano hänellä nuorembi cikko, — şie бь et ois igävdyn: bualaşşä oli zen muone kavnis-şoma prinçessa, mytyttä niken vielä ei nähny!

Hiän oli zen dobroihune i ugosti miät ylen hyvillä apeljinoilla i juablokoilla.

Zoluşkalla oli mieleh cikkoloin kiitokşista. Hiän kyzy cikkoloilda, kuin kucutah prinçessua, no ne şanottьh, şto tädä niken ei tiijä.

— Nuori korolevic, — lizättih cikot, — şano, şto nimidä ei zualivoicciis muailmalda, vain бь tiijuştua, ken tämä on prinçessa.

— Zoluşka muhahtь i şano:

— Oh, cikot min työ oletta ozakahuot! Ei-go vois mivla kacahtua tämän şomahutta prinçessua? Armaş cik-kone, andakkua mivla tiän keldane platja, kummastja työ piettä ainoşpiänä. Mie niissä i lähen bualah.

— Ka vielä!—šjämen perästä vaštai vanhemi cikko. Andua mivn platja tämän muozella cebolla! Midä mie, hajulda min-go sbeiccieciin?

Zoluška nicyt ei abevdun, što hänellä ei annettu platjua; hiän tiedi, što volşebnicašta polucciv kavnot, myttynäzie cikkoloilla i unissa ei şua nähä.

Toissa piänä cikot tuaş lähtei bualah. Zoluška niin ze läksi. Täh kerdah hiän oli şuoriecennun vielä paremmiin.

Korolevic ei eron häneštä ni yhekşi minuvttua i aivis pagizi hänenke.

Zoluška veselieci, tançuicci i ynnäh unahtь volşebničan käşşennän. Hänellä ozuttuaci, što ei ollun vielä yhtätoista cuasuo, kuin kerdah zvoni puolen yön aijan. Kuvluştahuoh cuasuloin zvonin-dua, hiän kocahtь i läksi boiko hyppiämäh.

Hypäteşşä Zoluška kirvottь jallašta hrustaljnoin başmakkazen. Korolevic noştь hänen i luottuaci tavottamah prinçessua.

Doidi hiän verejih şuat i kyzy casovoiloilda, ei-go hyö nähty prinçessua.

Casovoit şanottъh, şto nähtih vain mytyttä ollov pahoin şuorinnutta tyttyö, kumbane pohodi enämmäldi pakkuojazeh, cem prinçessah.

Nimidä ei tiijuştahuoh, korolevic igävdyn myöştъäci dvorcah, i duvmaicci şih näh, kuin vain lövdiä şoma tyttö, kumbane vašta vain kado.

A Zoluşka, kariatatta, slugitta, omissa vanhoissa redukkahissa platjoissa huahittuan, hypyllä tuli kodih. Kaikiista hänen kavnoloista hänellä jäi vain yksi hrustaljnoi başmakkane.

Konza cikot myöştъäcettih kodih, Zoluşka kyzy, hyviin-go veseliecettih bualaşşa i oli-go tuaş tiedämättömä şoma tyttö.

Cikot şanottъh, şto şoma tyttö oli, no keşki-yöllä kiirähtiän uidi, i kirvottъ jallaşta hrustaljnotin başmakkazen, şomembua kummastja i ilmalla ei ole.

— Nuori korolevic noştъ tämän başmakkazen,— şanottъh cikot,—i kaiken ajan kacco häneh. Hiän, naverno, on mieldyn täh şomah tyttöh.

Cikot ei hairahettu. Korolevic toveş-

tah miel'dy tiedämättömäh şomah tyttöh. Monen päivän jälgeh hiän trubin iännändöih käški objuavie, şto rubiev naimah i miehellä ottav zen tytön, kumbazella liev parahiksi tämä hrustalnoi başmakkane.

Pridvornoit ruvettъh kävelömäh linnua myötj i panettelomah başmakastja kaikilla nuorilla tyttölöillä.

Tuldъh hyö Zoluşkan cikkoloin luoh. Jogohine heistä staraicci cökätä jalgua başmakkazeh, no molemmilla jallat oldъh liijakşi şuvret.

Zoluşka oli şiinä ze komnataşşa.

— Andakkuakko i mie panettelen tädä başmakastja,— şano hiän kerdah,— ei-go hiän parahiksi lie mivn jalgah.

Cikot naprittъh hänen piällä nagrateliecomah.

No pridvornoi issuttъ Zoluşkan stuvlalla i rubei panettelomah başmakastja hänen jalgah. Jalgane mäni başmakkazeh ylen kebieştъ.

Cikot ylen diiviecettih. No hyö udiviecettъh vielä enämmäldi, konza Zo-

luška şai kormanista toizen başmakka-
zen i kengi hänen toizeh jalgah.

Täh aigah jïävieci volşebniça. Hiän
koşşutaldь omalla volşebnoilla pualik-
kazella Zoluşkan platjua i luadi hänen
roskoşnoiksi narjuadakşi.

Şilloin cikot tunnuşsettьh Zoluşkaşşa
zen suamoi şoman tytön, kumbane kakşi
kerdua oli bualaşşa. Hyö luottuacettьh
hänellä jalgoih i ruvettьh pakkuomah
proskeneda kaikista abevtannoista, kum-
bazie Zoluška heistä tirpi.

Zoluška noştь cikot i, kabuollen,
şano, şto hiän sovsem ev şiändyn cik-
koloin piällä.

Tämän jälgeh hänen şuatettьh dvor-
cah.

Toizena ze piänä korolevic ottь Zo-
luşkan miehellä i bohataldь luajittьh
veşşelän svuadjban.

Ц. 1987г.

Акт №

2/81

С. П. П. П. П.

Ред. перевода А. БЕЛЯКОВ
Тех. ред. КИМ ДОН-ЧУН
Корректор П. КРАСОВ

* *

Сдано в производ. 26/IV 1937г.
Подписано к печати 20/VII 1937г.
Детиздат № 1330. Индекс ДН-6.
Уполномочен. Главлита Б-30657.
Формат $82 \times 110 \frac{1}{32}$. $1 \frac{3}{4}$ л. листа.
Тираж 2000 экз. Заказ тип. 339.

* *

17-я фабрика нац. книги ОГИЗа
РСФСР треста «Полиграфкни-
га», Москва, Шлюзов. наб., 10.

500-
БП-95-742/38

|| Карел
|| 2-55а.

Нинда 40 коп.
Цена 40 коп.

М 11527

Перро
С К А З К И
На карельском языке

Перевод Е. Дудкиной